

Júlia

Világszerte Nr. 1

Hercegek és hercegnők

Maisey Yates

Herceg vagy kalandor?

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorozni, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Maisey Yates, 2012 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

A JÚLIA 594. eredeti címe: *Pretender to the Throne (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)*
Magyarra fordította: *Vízvári Helga*

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 594. számában, 2015
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-161-7

Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konzern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2015

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:
Print on demand Kft.
www.ipubs.hu

1. FEJEZET

– Ismered a szabályt: „Uralkodni vagy meghalni!” Nekem mindegy, melyiket választod, de döntened kell végre. Méghozzá gyorsan.

Alexander Drakos, Kyonos trónörököse, aki közismert playboy hírében állt, és gyakori vendége volt a kaszinóknak, szívott még egy utolsót a cigarettájából, mielőtt elnyomta a csikket a hamutartóban, és kiterítette az asztalra a kártyáit.

– Jelenleg nagyon elfoglalt vagyok, Stavros – morogta a mobiltelefonjába.

– Ugyan mivel? Hogy elverd az örökségedet, vagy hogy eszméletlenre idd magad?

– Ostobaság! Sosem iszom, ha szerencsejátékot játszom. Így aztán sosem veszítek. – Tekintete körbejárt azokon a férfiakon, akikkel egy asztalnál ült, aztán középre tolt a zsetonjait.

– Igazán kár. Ha többször veszítenél, akkor már rég visszatértél volna Kyonosra.

– Eddig úgy tűnt, egyáltalán nincs szükséged rám.

Ideje volt felfedni a lapjait. Xander elmosolyodott, és megmutatta a kártyapartnereinek a royal flöst. Aztán összeszedte a zsetonokat, és belepottyantotta egy bársonytasakba, mielőtt felállt.

– Jó szórakozást az este hátralevő részére! – mondta, majd levette fekete zsakettjét a szék támlájáról, és a vállára terítette.

Miközben elment a kaszinó egyik alkalmazottja mellett, a kezébe nyomta a zacskót.

– Pontosan tudom, mennyi van benne. Váltsa be, a szokásos öt százalék a magáé.

Megállt a bárnál, és odaszólt a mixernek:

– Egy scotchot kérek, tisztán.

– Azt mondtad, hogy amikor játszol, akkor nem iszol – hallotta a fivére hangját a mobilból, melyet továbbra is a füléhez szorított.

– Már befejeztem – közölte Xander, miközben a mixer eléje tette az italt. Egy hajtásra kiitta, aztán elhagyta a kaszinó épületét.

Különös... Az alkohol ezúttal nem hatott rá, vagyis cseppet sem érezte tőle magát jobban. A fenébe!

– Hol vagy most tulajdonképpen?

– Monacóban. Tegnap érkeztem Franciaországból. Legalábbis úgy emlékszem, hogy az tegnap volt... Kicsit összefolynak a napok, gondolom, érted.

– Ahogy hallgatlak, Xander, bölcsnek és öregnek érzem magam hozzád képest, holott az öcséd vagyok, nem a bátyád.

– Amiket mondasz, az alapján az apám is lehetnél.

– Tudod, én nem futamodhatok meg a felelősség elől, ezt a luxust egyszerűen nem engedhetem meg magamnak. Ez rád volt jellemző. De most már ideje, hogy visszagyere, és úgy viselkedj, mint egy felnőtt férfi.

Xander élénken emlékezett a napra, amikor rászánta magát, hogy elmeneküljön otthonról, vagy ahogy Stavros kifejezte magát: megfutamodott.

„Te ölted meg! Minden a te hibád! Megfosztottad az országodat a királynéjától, engem pedig a feleségemtől. Ezt sosem teheted jóvá. Sosem fogok megbocsájtani neked.”

Ó, a francba!

Ahogy eszébe jutottak az apja szavai, úgy érezte, mégiscsak sürgősen szüksége lenne még egy italra. Vagy kettőre.

– A népünk nagyon hálás lesz neked, és egy napon majd szobrot emelnek a tiszteletedre. És meg is érdemled.

– Nem azért hívtalak, hogy rajtam élcelődj! Akkor már inkább felkötöm magam a saját nyakkendőmmel.

Xander olyan hirtelen torpant meg, hogy egy nő belébotlott, de ő észre sem vette.

– Akkor meg mért hívtál?

– Apának szélütése volt, lehet, hogy meg fog halni. És mint tudod, te követed őt a trónon. Ha pedig képtelen vagy rá, akkor le kell mondanod, ezúttal végérvényesen. Ha nem teszed meg, jobb, ha egy vasgolyót kötsz a nyakadba, és beleveted magad a tengerbe. Egyetlen könnycseppet sem fogok hullatni érted.

– Azt hittem, örülni fogsz, ha lemondok a trónról – jegyezte meg Xander, és megpróbált nem tudomást venni a szorításról a mellkasában.

Már a halál említésétől is rosszul volt. Utálta, hogy a halál hirtelen jön, és senki sem kerülheti el.

Ha a Nagy Kaszásnak egy csöpp esze lenne, akkor már rég eljött volna érte. Ő legalábbis évekig mindent megtett, hogy siettesse.

Ehelyett a halál azokat vitte el, akik kedves, értékes emberek voltak, és akiket ő is szeretett. Akik ürt hagytak maguk után, nem úgy, mint ő, a haszontalan parazita.

– Nem rajongok a gondolatért, hogy király legyek, de ha muszáj, akkor vállalom. A probléma csak az örökösödés kérdése körül van. Jessica és én nagyon boldogok vagyunk a gyerekeinkkel, de ők nem lehetnek a trón várományosai. Boldogan fogadtuk őket örökbe, de Kyonos törvényei nem teszik lehetővé, hogy ne vér szerinti leszármazottak uralkodjanak.

– Még akkor is ott van Eva.

– Igen – felelte Stavros. – Igaz. És ha még nem hallottad volna a hírt: Eva gyereket vár.

– És hogy van? Mit szól hozzá, hogy az ő gyereke legyen a trónörökös?

– Utálja még a gondolatát is. Ő és Mak nem is Kyonoson laknak, és fel kellene adniuk az életüket, hogy a gyerekeik a palotában nőjenek fel, és beletanuljanak a szerepükbe. Az életük fenekestül felfordulna. Tudod, hogy Eva sosem szeretett volna bekerülni az örökösödési sorba, és nyilván azt sem szeretné, ha a gyerekei így járnának.

Xander lehunyta a szemét, és megjelent előtte tűzrölpattant, sötét hajú kishúgának a képe. Igen, az biztos, hogy Eva gyűlölné azt az életet. Sosem állhatta a protokollt, és amikor csak lehetett, kibújt a hivatalos kötelezettségek alól. Mint ahogy ő maga is...

Már elvette Évától az anyját, most még fossza meg az álmaitól is?

– Hamarosan döntened kell, Xander – folytatta Stavros. – De ha kíváncsi vagy a véleményemre...

– Nem vagyok. – Azzal bontotta a vonalat, és betette a mobilját a belső zsebébe.

Kisért a kikötőbe, és azon tűnődött, honnan szerezhetne egy vasgolyót vagy egy betontömböt.

Layna Xenakos kiugrott a nyeregből, és mosolyogva megpaskolta a lova nyakát. Mindig boldog volt, ha kilovagolhatott. A kilátás a tengerre lenyűgöző volt, a sós szél és a hegyek felől fújó hűvös szellő felüdülés volt ebben a melegben.

Többek között ezért szerette ezt az elvonult életet a kolostorban. Innen hiányoztak a földi hívságok, a kényelem, a hiúság, és mindez megkönnyebbülést jelentett neki.

Kivette a hátizsákjából a fityuláját, lófarokba fogta a haját, és felvette az apácafejfedőt. Már csak a hosszú haja maradt, amire büszke lehetett.

– Gyere, Phineas! – mondta a barna lónak, és bevezette az istállóba. Miután leszerszámozta és lecsutakolta, a bokszához kísérté, aztán kiment a napfényre.

Habár ez a napszak arra szolgált a kolostorban, hogy elmélkedéssel és imával töltsék az időt, Layna úgy érezte, hogy amikor kilovagol, Isten és a természet magához öleli, és ő egyé válik vele. Ennél többre nem is vágyhatott.

Lassan ballagott a kolostorba vezető úton. Nemsokára felszolgálják a vacsorát, és ő meglehetősen éhes volt, mivel a délutáni zsolozsma helyett lovagolni ment.

Amikor a kert magas kőfalához ért, lesimította a ruháját, és belépett a kiskapun.

Pillantása az érett paradicsomokra esett, és elégedetten dúdolni kezdett magában.

– Bocsánat!

Layna megdermedt. A mély hang teljesen váratlanul érte, és megtörte a délután csendjét.

A faluban gyakran találkozott férfiakkal, de a kolostor területén csak elvétve.

Pár másodpercre pánikba esett. Ha az idegen meglátja őt, akkor vajon egy szörnyetegnek fogja tartani?

Kiül-e az arcára az ijedtség vagy az undor?

Mielőtt azonban megfordult, már vissza is tért a lelki békéje. Az Úr nem a külső szépséggel törődik, és már neki sem számít, mit gondolnak róla az emberek.

Az ilyen pillanatok is arra nevelik, hogy a hiúság bűn, ráadásul felesleges is. Sajnos, ez ellen az érzés ellen folyamatos harcot kell folytatnia, és csakis emiatt nem lett a tíz év kolostorban töltött idő alatt apáca, hanem még mindig novícia.

– Segíthetek? – kérdezte az idegen férfitől, miközben szembefordult vele, így az láthatta a sebhelyes arcát. A hegeket, amelyek tönkretették a szépségét, és amelyről régen legendákat zengtek...

Mivel a nap a szemébe sütött, nem tudta kivenni a férfi arcát, így nem láthatta azt sem, miként reagál az idegen a hegek látványára. Csak annyit érzékelt, hogy a férfi magas, és öltönyt visel. Amikor közelebből is szemügyre vette, az is feltűnt, hogy az öltöny drága darab lehet. Nem a faluból jött, annyi bizonyos, inkább úgy nézett ki, mintha Layna korábbi életéből toppant volna be.

A lányt a csillogó báltermekre, vonósnegyesekre és azokra a hercegekre emlékeztette, akik megkérték a kezét. Aztán az élete egészen másképp alakult.

– Valószínűleg igen, nővér. Bár az is lehet, hogy nem abba a kolostorba jöttem, ahová kellett volna.

– Nem hinném. Kyonoson csak ez az egy kolostor található.

– Különös, hogy itt vagyok – nézett fel a férfi az égre, és a napfény aranyszínben fürdette az arcát. –

Legalábbis furcsa, hogy nem csapott belém egy villám.

– Isten ritkán használja a villámot eszközüül.

Az idegen vállat vont.

– Hiszek magának. Nem tehetek mást, hiszen Isten és én már évek óta nem álltunk szóba egymással.

– Sohasem késő – felelte a lány, mert így tartotta helyesnek. A rendfőnöknő is ezt felelte volna.

– Nos, biztosan igaza van. Én viszont ebben a pillanatban nem Istent keresem, hanem egy nőt.

– Attól tartok, itt csak apácákat talál.

– Miért, ők nem nők? Akárhogy is... egy bizonyos Layna Xenakost keresek.

A lány szíve hevesen vert.

– Őt már nem így hívják.

Igazat mondott, hiszen aki csatlakozott a rendhez, új nevet kapott. Őt például Magdalenának nevezték a többiek. Azért kapta ezt a nevet, mert a sorsa gyökeresen megváltozott, és már csak másokért élt.

A férfi közelebb lépett hozzá, és Layna döbbenet bámult rá. Úgy érezte, egy álomba csöppent. Pontosabban egy rémálomba. Ott állt előtte az, akitől tizenöt évvel ezelőtt elmenekült.

Xander Drakos, Kyonos trónörököse, a legendás playboy. Az a férfi, aki tizenöt éve azt ígérte neki, hogy feleségül veszi.

– Miért? – kérdezte a jövevény.

Látszott rajta, hogy nem ismerte meg őt. De hát hogy is ismerhette volna fel? Amikor legutóbb találkoztak, Layna tizennyolc éves volt, és csodaszép.

– Talán mert nem akarja, hogy rátaláljanak.

Azzal lehajolt, és leszedett néhány paradicsomot a töről. Megpróbálta kivonni magát Xander hatása alól, és lecsillapítani dübörgő szívét.

– Nem volt nehéz kideríteni, hogy itt van.

– Mit akar? – kérdezte a lány. – Mit akar tőle?

Xander figyelmesen végignézett a törékeny teremtesen, aki előtte állt az ágyás szélén. Hosszú ruhájának alja és kézelői piszkosak voltak. A fityula beborította a feje nagy részét, így csak a sötét szemöldökéből lehetett következtetni a haja színére.

Arcának egyik fele napbarnított volt, kiugró járomcsonttal és telt ajakkal. Ezzel azonban véget is ért a szépség. A másik felét a nyakától egészen az orráig elcsúfították a hegek. Ha elmosolyodna, az talán inkább egy grimaszra hasonlítana.

Xander azonban nem lepődött meg. Számított rá, hogy az apácák a kolostorban hasonló külsejűek lesznek, mint ez a nő, és nem olyan partícicák, mint amilyen Layna volt annak idején. Amikor egymásba szerettek, a lány még csak tizennyolc éves volt. Igazi szépség, akinek csak akkoriban kezdett kibontakozni a nőiessége. Minden szín aranylóan csillogott rajta: a szeme, a bőre, a haja... Xander nem tudta, hogy ezek

természetes színek voltak-e, vagy a lány kozmetikumokat használt a cél elérése érdekében. Mindegy is. A haja, melynek csokoládébarna tömegébe aranyos tincsek vegyültek, egyedülállóan gyönyörű volt.

Ő már akkoriban tudta, hogy Laynából tökéletes királyné lenne. És ami még ennél is fontosabb volt: az emberek szerették. Ráadásul az apja révén, aki Kyonos leggazdagabb emberei közé tartozott, remek kapcsolatokkal rendelkezett.

Xander úgy tudta, hogy a Xenakos család, melynek üzleti érdekeltségei főleg külföldön voltak, már nem is él az országban. Kivéve Laynát.

És most éppen őt akarta megkeresni. Szüksége volt a lányra, aki a kapcsolatot jelentette a múltjával. Ő volt a kapocs a népéhez, a sajtóhoz, a közvéleményhez. Régen ő volt az emberek kedvence, és ez nyilván ma is így van.

Ellentétben vele, gondolta rezignáltan Xander.

– Meg kell beszélnem vele néhány régi dolgot – válaszolta szűkszavúan.

– Azok, akik itt élnek, nem szívesen beszélnek a múltról – figyelmeztette a lány elhaló hangon. –

Általában azért jönnek ide, hogy új életet kezdjenek. A múlt nálunk nem szívesen látott vendég – tette hozzá, és elfordult a férfitől.

Xander nem engedhette, hogy a lány elmenjen. Őt senki sem hagyhatja faképnél!

Utánasietett és elállta az útját. Most, hogy Layna közvetlen közléről belenézett a férfi szemébe, még a szívverése is elállt.

Xander azonban ebből semmit sem vett észre. Hát persze hogy nem...

Most azonban, amikor megpillantotta a lány különleges, aranyló szemét és hosszú pilláit, rögtön tudta, kivel hozta össze a sors.

Layna Xenakos volt az, csak azóta odalett a szépsége. A szemében már nem bujkált nevetés, a jobb arcáról hiányzott a gödröcske, melynek helyét egy széles heg foglalta el.

Nem sok minden akadt ezen a világon, ami sokkolta Xandert, elvégre már szinte mindent látott és átélt. Az élet sötét oldala túlságosan is ismerős volt a számára. Megtapasztalta, hogy az embernek minduntalan része van meglepetésekben, jóban és rosszban egyaránt.

Arra azonban, amivel most szembesült, egyáltalán nem számított.

Miután annak idején elhagyta Kyonost, bezárta a szemét és a fülét, nem törődött az otthoni hírekkel. Csak néha és egészen véletlenül került a kezébe olyan magazin, amelyben például a húga kapcsolatát taglalták a testőrével, vagy Stavros esetét a házasságközvetítő hölgygel.

Nem szerette, ha valami a hazájára és a régi életére emlékeztette, mert akkor felszakadtak a sebei, és nehéz volt újra magára találnia. Ilyenkor általában csak a nők és az alkohol segített. Egy rövid időre boldognak érezte magát – egészen addig, amíg gyötörni nem kezdte a macskajaj, ami újra meg újra emlékeztette rá, milyen mulandó ez a fajta boldogság.

Azzal sem törődött egy fikarcnyit sem, mi lett a lánnyal, akibe szerelmes volt, és akit végül elhagyott. Most azzal kellett szembesülnie, hogy nyilvánvalóan sok minden történt azóta.

– Layna – mondta ki a lány nevét.

– Már senki sem hív így. – A novícia hangja tompán csengett, az arckifejezése semmilyen érzelmet sem tükrözött.

– Én így hívtalak.

– Most már nincs jogod, ehhez, felség. Egyáltalán, viseled még a hercegi címet?

A kérdés érzékenyen érintette a férfit, amin maga is meglepődött. Azt hitte, hogy ezeken a dolgokon már rég túltette magát.

– Én akkor is így foglak hívni – dörmögte.

Végre meghozta a döntést, amelyen sokat rágódott. És ezúttal tudta, hogy nem fogja meggondolni magát. Visszatért a hazájába, és itt is marad, bár erről még senkit sem értesített.

Saját szemével akart meggyőződni róla, milyen országba jött haza, és Laynát is meg akarta találni. Egyvalamit ugyanis biztosan tudott: ő maga csapnivaló király lesz, Layna ellenben tökéletes királyné.

Nem számított rá, hogy a lány azóta sem ment férjhez, arra meg még kevésbé, hogy kolostorba vonult. Persze nem törte a fejét azon sem, hogy vajon a lány mit csinált az elmúlt tizenöt évben.

Soha nem gondolta volna, hogy az egykori szépség apácaruhát öltött, és egy kolostorban éli az életét. Azt

meg pláne nem, hogy hegek csúfítják el az arcát.

– Azt szeretném, ha elmennél – közölte vele határozottan a lány.

Amikor Xander észrevette, hogy Layna el akar menni mellette, megint elállta az útját. A lány végigmérte, mire ő megborzosgott az ismerős pillantástól.

– Hagyj békén, és tűnj el innen! – ismételte meg Layna, most még szigorúbban.

– Nem gondolod, hogy nagyon udvariatlan vagy a jövődő királlyal szemben?

– A kolostorok nem a vendégszeretetükről híresek. És azt sem fogom engedni, hogy egy férfi fenyegetsen, és úgy viselkedjen velem, mintha a tulajdona lennék. – Felszegte a fejét, és hátralépett. – Lehet, hogy az egész ország a tiéd, de én nem.

– Te már Istené vagy?

– Sokkal jobb, mint ha a tiéd lennék.

– Régen az enyém voltál.

A lány megrázta a fejét.

– Nem. Sosem voltam a tiéd.

– Hordtad a gyűrűmet.

– Igen, de nem fogadtunk örök hűséget egymásnak, mivel se szó, se beszéd, eltűntél.

– Azért a gyűrű a tiéd maradt. – Lenézett Layna kezére, de nem látott rajta semmit.

– Mit ér egy eljegyzési gyűrű, ha az embernek nincs vőlegénye? Azóta megváltoztam. Az egész életem megváltozott. Talán azért jöttél, hogy ott folytassuk, ahol abbahagytuk?

Igen, azért, ismerte be Xander magában. De hát miért is ne? Egyből őt is megkedvelné a sajtó. „A trónörökös visszatért a hazájába, és újra együtt az álompár.”

Valamiért Xander meg volt győződve róla, hogy a lány azóta is Kyonoson él, és csak rá vár. Mintha mi sem történt volna.

Azt feltételezte, hogy Kyonoson sem változott semmi. De tévedett.

A városban kaszinót nyitottak, és a tengerparton egy bevásárlóközpont is üzemelt Stavros jóvoltából. Az óváros épületeit renoválták, és most turistaparadicsom lett elegáns üzletekkel és kávézókkal. Ahol régen az idős férfiak sakkoztak, ott most utcazenészek és portrérajzolók tanyáztak.

A húga is megváltozott, szinte már semmi sem maradt benne abból a sötét hajú, huncut kislányból, aki valaha volt. Férjes asszony lett, és gyereket várt.

Az öccse is kész férfi, nem pedig az a hórihorgas tinédzser, akire emlékezett.

Az apja pedig beteg és öreg, talán meg is hal...

Layna Xenakos pedig kolostorba vonult. Mivé lett a világ?

– Az igazat megvallva, jelen pillanatban nem én vagyok a család kedvence – vallotta be Xander.

A lány csak bólintott, de nem szólt semmit, így a férfi folytatta:

– Eldöntöttem, hogy elfoglalom a trónt, ha arra kerül a sor. Elsősorban a következő nemzedék miatt.

– Mire célozol ezzel?

– Stavros örökbe fogadott gyerekei nem örökölhetik a királyi címet, így csak Eva születendő gyermeke marad. De ez messzemenő következményekkel járna rájuk nézve. Eva sosem szerette az udvari életet... Egész életemben önző voltam, Layna, és valószínűleg az is maradok, de egyvalamit nem akarok: pokollá tenni a testvéreim életét. Már épp elég bánatot okoztam nekik, nem akarom tetézni. Akkor hagytam el őket, amikor jóformán még gyerekek voltunk, és anya nélkül kellett felnőniük.

Különösen Eváért fáj a szíve, aki akkor még kislány volt. Nem akarta sem neki, sem Stavrosnak megkeseríteni az életét.

– Úgy teszel, mintha a trón valami kízóeszköz lenne – jegyezte meg Layna.

– És ez bizonyos értelemben így is van, de nekem kell megküzdenem vele. Így is túl sokáig ruháztam át Stavrosra a felelősséget.

Xander tudta, ebben a helyzetben mindenki elvárja tőle, hogy tegye a kötelességét. Elvégre őt készítették fel születésétől fogva arra, hogy egyszer majd király legyen.

Az igazság azonban egészen más lapra tartozik...

– Csak nem lelkifurdalásod van, Xander? – kérdezte a lány. Amikor kimondta a nevét, a férfi összereszt.

– Nem tudom, annak nevezném-e. Talán inkább a büszkeségem tért vissza, és nem hagyja, hogy másképp döntsék. Elvégre kék vér folyik az ereimben – tette hozzá gúnyosan. – Pedig ha tudnád, mennyire szeretném, ha helyette alkohol folyna benne!

– Szerintem sokan szeretnék.

Ez a hang már sokkal jobban emlékeztetett a régi Laynára.

Annak idején ő rabolta el a lány ártatlanságát, és talán ez a bűn most visszaszáll a fejére.

– Valószínűleg. De talán van rá mód, hogy elsimítsuk a dolgokat.

– És mi lenne az?

– Te! – vágta rá Xander. – Szükségem lesz rád, Layna.

A lánynak meg kellett kapaszkodnia a kerítésben.

– Tessék? – kérdezte elképedten.

– Szükségem van rád.

– Nem értem, hogy jutottál erre a következtetésre, de biztosíthatlak, hogy nincs semmi, amiben szükséged lehetne rám.

– Az emberek szeretnek téged, engem viszont nem.

– Még hogy szeretnék... – Laynában feltámadt a harag, pedig már azt hitte, hogy hosszú évek munkájával kiirtotta magából ezeket az érzéseket. Néha azonban rá kellett döbennie, hogy nem így van. Például ha belenézett a tükörbe, vagy megégette a kezét főzés közben.

Ezúttal azonban cseppet sem jelentéktelen dologról volt szó, hanem arról, hogy visszafurakodott az életébe a múlt, amelyet olyan sok munkával és türelemmel győzött le és száműzött az életéből.

Layna békét kötött Kyonos lakóival, elvégre őket szolgáltatta a maga módján. Már nem érezte irántuk azt, amit régen, amikor elvárta, hogy mindenki csodálja őt.

Azóta sokkal bölcsebb és szerényebb lett.

– Pedig így van – felelte a férfi nyugodtan.

– Miután elhagytad az országot, az emberek úgy viselkedtek, mintha vadállatok lennének. Minden összeomlott. De hát ezt nyilván te is tudod.

– Nem, megszakítottam minden kapcsolatot Kyonossal. Nem olvastam a pletykalapokat sem, amivel persze nem veszítettem semmit.

– Akkor fogalmad sincs, milyen katasztrófa következett be? A cégek elköltöztek, magukkal vitték a vagyonukat, az emberek pedig elveszítették a munkájukat.

– Csak azért, mert én elhagytam a szigetet?

– Nem hiszem el, hogy te ebből semmit sem vettél észre.

– Na jó, hallottam valamit... De ha az ember a napnak csak néhány órájában józan, akkor nem sokat fog fel belőle.

– Ezzel nem vitatkozom.

– Ezek szerint mindenki engem tart felelősnek azért, mert a gazdaság összeomlott? Ezt akarod mondani?

A lány vállat vont.

– Te, a királyné halála, a király depressziója... Minden összejött, és már senki sem bízott a királyi családban. Az emberek dühösek voltak rátok.

Layna nagyon igyekezett, hogy erős maradjon, és ne látsszon rajta, mennyire mélyen érinti ez a találkozás.

Ami vele történt, szintén nem volt titok: megírták az újságok, és millióan olvasták az interneten. Kimondani azonban nagyon nehezebbre esett volna.

Ne mutasd ki, hogy mennyire bánt! Ne legyél gyenge! Nem számít, hiszen mindez csak hiúság.

– Zavargások törtek ki. Az emberek az utcára vonultak, elfoglalták a kormánytisztviselők házát, mert azt hitték, ők a felelősök a káoszért. Előfordultak támadások is, és volt, akit savval öntöttek le. Mi is elmenekültünk, amikor valaki betört a házukba, és megpróbálta savval lelocsolni apámat. Ő szerencsére megbotlott és elesett, ezért nem érte a folyadék. Helyette rám folyt, mondanom sem kell, hol. – Megpróbált mosolyogni, ami nem nagyon sikerült, mert csak a szája egyik szélét tudta elhúzni.

Kutatva nézett a férfira, és úgy tűnt, sikerült meglepnie őt.

– Szóval nem hinném, hogy az emberek tényleg szerettek volna, mint ahogy állítod. Az egyik

legbefolyásosabb család gyermeke voltam, és engem is felelőssé tettek a nyomorért.

Elment Xander mellett, jelezve, hogy véget akar vetni a beszélgetésnek.

A férfi azonban megfogta a karját, amitől Layna egész testét elöntötte a forróság. Mély lélegzetet vett, mire megcsapta az orrát Xander illata.

Emlékképek csapongtak a fejében: báltermek, selyem estélyi ruhák, tánc a szeretett férfival, esti séta a palota kertjében, ahol Xander mohón csókolta őt... Ez volt élete első csókja.

Most legszívesebben elsírta volna magát, hiszen soha senki nem fogja többé megcsókolni.

Pedig már azt hitte, sikerült lemondania a vágyairól cserébe azért, hogy más embereket szolgáljon. Már nem lenne szabad, hogy egyáltalán legyenek vágyai. Nincs is értelme, mert nincs olyan férfi a világon, aki meg akarná csókolni őt.

És Xander... Mindez már túl sok volt a lánynak. Miért most jött el, tizenöt év után? Miért nem akkor, amikor neki szüksége lett volna rá?

Legjobb lesz, ha tartják a három lépés távolságot. Xander előtt még ott az élet, míg az ő sorsa elrendeltetett.

El kell küldenie Xandert, és akkor nemsokára elfelejtheti ezt az egészet.

– Most menj! – mondta neki. – Már tudod, hogy mi történt velem. Ha megváltást keresel, Xander, akkor rossz helyen jársz.

– Nem ezért jöttem. Most azt akarom tenni, ami helyes. Szokatlan tőlem, hogy ezt mondom, nem igaz?

– Én nem segíthetek. Talán az lenne a legokosabb, ha visszamennél oda, ahonnan jöttél.

– Ma éjjel itt maradok.

– Tessék? – Layna nem akart hinni a fülének.

– Beszéltem a rendfőnöknővel, elmagyaráztam neki a helyzetet. Egyelőre nem akarom, hogy az emberek megtudják, visszatértem. Még nem állok rá készen. Viszont azt már eldöntöttem, hogy magammal akarlak vinni.

– Á, igazán? Az nem is érdekel, hogy én mit szólok ehhez?

Xander a fejét ingatta.

– Hogy őszinte legyek, nem.

– És azzal sem törődsz, hogy már nem is hasonlítok a régi önmagamra?

A hűvös, részvétlen pillantás, amelyet a férfi vetett Layna arcára, többet mondott minden szónál. Azelőtt Xander sosem nézett rá ilyen jeges pillantással. Éppen ellenkezőleg.

– A többit majd holnap megbeszéljük.

Azzal a férfi elfordult tőle, és bement a főépületbe.

Layna ott maradt a kertben. Fojtott káromkodás hagyta el az ajkát, és ezúttal nem érdekelte, hogy ezzel bűnt követett el. Azért imádkozott, hogy ne kerüljön többé Xander útjába.

Este beszélni fog a rendfőnöknővel, és ő majd segít.

Nemsokára el is felejtheti ezt a közbizalmas játékot, mintha mi sem történt volna.

Másnap kora reggel Maria-Francesca apátnő hívatta őt az irodájába.

– Vele kell menned.

– Nem tehetem – lépett hátra az íróasztaltól Layna. – Nem akarok visszatérni a régi életembe. Itt akarok maradni.

– Csak azt kéri tőled, hogy segíts neki, amíg a saját lábára áll. Mivel úgyis az a küldetésed, hogy másoknak segíts, jót tenne, ha gyakorolnád ezt az erényt.

– Egyedül, egy férfi mellett?

– Talán még nem állsz készen rá, hogy Istent szolgálj. Az az érzésem, hogy még mindig olyan érzések munkálnak benned, ami ezt lehetetlenné teszi.

A rendfőnöknő hangjában nem volt sem rosszallás, sem szemrehányás, Layna mégis úgy érezte, mintha visszautasították volna, mert valamilyen hibát követett el.

Mintha ez az asszony, akit lelki vezetőjének tartott, belelátna egyenesen a lelkébe, és látná, hogy a cselekedetei mozgatórugója nem is olyan önzetlen, mint amilyennek hitte.

Layna már jól ismerte ezt az érzést. A bizonytalanságot, a csalódást, a dühöt. A vágyakat, melyek nem

tűntek el nyomtalanul.

– Nem attól félek – kezdte bátran –, hogy nem fogok tudni ellenállni a kísértésnek. – Attól sem kellett tartania, hogy Xander vonzódna hozzá. – Csak arról van szó, hogy a külsőm...

– A férfiak azt nézik, kedvesem, de Isten a szívedbe lát. Nem számít, mit gondolnak rólad az emberek, vagy mit hisznek rólatok.

Ilyen egyszerű lenne? Mindenesetre hatásos szavak voltak. Layna éppen ezért érezte ilyen jól magát a kolostorban. Ha kikerülne innen, mindaz könnyen romba dőlhetne, amit felépített magában. Odalenne a nyugalma.

– Igen, tényleg nem számít.

Az, hogy ő mit akar, egyáltalán nem fontos. Áldozatot hozni és másokat szolgálni sokszor nem könnyű, de a kolostorban nem fogadtak el kifogásokat.

– Meglesz rá a lehetőség, hogy jót cselekedj, ami nem mindegyikünknek adatik meg. Ki kell használnod ezt a lehetőséget.

– Én... majd gondolkodom rajta, és imádkozom, hogy helyesen tudjak dönteni.

Layna megpróbálta visszapislogni a könnyeit, miután elhagyta a főnökasszony irodáját. Kiment az épületből, és rohanni kezdett az istálló felé.

Ebben a pillanatban nem tudott tisztán gondolkodni. Ilyenkor csak a lovaglás segített.

Felült a lova hátára, és vágatára indult. A szél az arcába csapott, így nem tudta, hogy a könnyek emiatt csorognak-e végig az arcán, vagy a zaklatottsága csalogatta elő őket.

Felkaptatott a dombra, és lenézett a hullámokra, melyek megtörték a sziklás parton. Ő is pont úgy érezte magát: mintha egy láthatatlan hatalom ostromolná.

A sors még többet követel tőle, holott ő már mindenét odaadta.

Előrehajolt, és Phineas nyakára hajtotta a fejét. Maria-Francesca nővérnek igaza volt, és fáj, hogy ezt be kellett ismernie. Még nem tette le a fogadalmat, és ez csak rajta múlt.

Azon, hogy még nem tudta elfelejteni a bálakat, a vágyat, hogy férje és gyerekei legyenek. Olyan élete, amelyet már rég maga mögött hagyott, mert sosem válhatnak valóra az álmái.

Ha itt maradna, biztonságban lenne, még akkor is, ha soha nem tenné le a fogadalmat.

Valahol mélyen tudta, hogy nem való apácának. Egy darabig saját magának is félt ezt beismerni, mert fogalma sem volt, hova máshova mehetne.

Most elmehetsz Xanderrel...

Nem a férfi kedvéért, hanem a saját érdekében. Hogy fel tudja dolgozni végre, ami vele történt. Talán akkor elhalványulnak azok az emlékek is, mint például az az éjszaka a palota kertjében. Xander egyetlen szó magyarázat nélkül hagyta el őt, amivel mélyen megbántotta.

Itt a kolostorban az élet biztonságos és megnyugtató volt, de nem nyújtott semmiféle változatosságot. Csak most jött rá, hogy ez nem gyógyította meg a lelki sebeit, csak elfedte a tüneteket.

Igen, talán jobb, ha megteszi, amit kérnek tőle. Utána pedig megnyugszik, amire már nagyon régóta vágyott.

Amikor pedig visszatér a kolostorba, akkor ez már több lesz a számára, mint egy hely, ahol nyugalomra lelhet, ahol elbújhat a világ elől. Talán akkor képes lesz a döntő lépésre is, és leteszi végre a fogadalmat.

Akkor újra otthonra lel a világban.

Layna egy bőrönddel a kezében állt a kolostor ajtajában. Ebbe tette a földi javait.

Xander ott várt rá, tekintetét a tengerre szegezve.

– És most beszállunk egy puccos autóba, amelyik majd visszavisz minket a civilizációba?

A férfi mosolyogva fordult felé, de Layna utálta, hogy ennyire megbámulja. Szeretett volna láthatatlanná válni.

– Természetesen – bólintott a férfi. – Nyolchengeres motorja van.

– Mit akarsz kompenzálni velem?

Amint kimondta, meg is bánta, de már nem tudta visszaszívni. Ez a stílus már régóta nem volt jellemző rá.

Milyen érdekes! Xander nemcsak emlékképeket hív elő belőle, hanem viselkedésformákat is. Az éles